

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-838/2019-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari tužitelja Kristijana Sokolića, OIB: 62098069373, iz Donjeg Kneginca, Radnička 39, zastupanog po punomoćnicima iz ZOU Marijan Fosin i Božica Petak Vujec, odvjetnicima u Varaždinu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupanog po punomoćnicima iz OD Leko & partneri, odvjetnicima u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon 14. travnja 2026. zaključene glavne i javne rasprave, u prisutnosti tužitelja, punomoćnice tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 28. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 9011328987 od 15.5.2006. zaključen između tužitelja Sokolić Kristijana, OIB: 62098069373, Radnička 39, Donji Kneginec, 42204 Turčin, i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB: 02535697732, solemniziran kod javnog bilježnika Melanije Duić, pod brojem OU-500/06-1 od 16.5.2006., u čl.4., a koji glasi:

"Na kredit u otplati korisnik kredita obvezuje se platiti banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana...",

te u dijelu čl.7. koji glasi:

"U slučaju promjene kamatne stope iz točke 4. ovog ugovora korisnik kredita pristaje da banka povisi ili snizi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. O izmijenjenom iznosu anuiteta banka će pisano obavijestiti korisnika kredita. Stranke su suglasne da je obavijest banke dokaz o izmijenjenom iznosu anuiteta...",

te se utvrđuje da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 9011328987 od 15.5.2006. zaključen između tužitelja Sokolić Kristijana, OIB: 62098069373, Radnička 39, Donji Kneginec, 42204 Turčin, i tuženika Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB: 02535697732, solemniziran kod javnog bilježnika Melanije Duić, pod brojem UO-500/06-1 od 16.05.2006., u čl.7., a koji glasi:

"Kredit u iznosu od 86.000,00 CHF i kamata iz točke 4. ovog ugovora otplaćuju se u ... mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja."

te u dijelu čl.4. koji glasi

"kamata se obračunava u CHF...",

te je ništetna i ugovorena valuta u CHF iz čl.1. Ugovora o kreditu prema kojoj je vezana glavnica za švicarski franak.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB: 02535697732 da tužitelju Sokolić Kristijan, OIB: 62098069373, Radnička 39, Donji Kneginec, 42204 Turčin, isplati iznos od 7.428,33 EUR (slovima: sedamtisućačetristotinedvadesetiosam eura i tridesetitri centa) sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za 5 postotnih poena, tekućom od uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta, u kunsjoj protuvrijednosti CHF pa do 31.07.2015., od 01.08.2015. do 31.12.2022. sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 01.01.2023. do 31.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, te za razdoblje od 01.01.2024. pa nadalje do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, i to:

- iznos 92,34 EUR od 17.11.2009.,
- iznos 134,00 EUR od 16.12.2009.,
- iznos 134,00 EUR od 16.01.2010.,
- iznos 134,01 EUR od 16.02.2010.,
- iznos 134,01 EUR od 16.03.2010.,
- iznos 134,01 EUR od 16.04.2010.,
- iznos 134,01 EUR od 15.5.2010.,
- iznos 46,04 EUR od 16.07.2010.,
- iznos 80,92 EUR od 14.08.2010.,
- iznos 67,64 EUR od 16.09.2010.,
- iznos 67,65 EUR od 16.10.2010.,
- iznos 89,61 EUR od 16.11.2010.,
- iznos 109,40 EUR od 16.12.2010.,
- iznos 127,83 EUR od 15.01.2011.,
- iznos 108,80 EUR od 16.02.2011.,
- iznos 113,82 EUR od 16.03.2011.,
- iznos 110,03 EUR od 16.04.2011.,
- iznos 123,08 EUR od 14.05.2011.,
- iznos 98,60 EUR od 16.06.2011.,
- iznos 108,43 EUR od 16.07.2011.,
- iznos 192,41 EUR od 13.08.2011.,
- iznos 148,17 EUR od 16.09.2011.,

- iznos 137,58 EUR od 15.10.2011.,
 - iznos 137,60 EUR od 16.11.2011.,
 - iznos 139,67 EUR od 16.12.2011.,
 - iznos 148,22 EUR od 14.01.2012.,
 - iznos 151,61 EUR od 16.02.2012.,
 - iznos 152,35 EUR od 16.03.2012.,
 - iznos 149,72 EUR od 17.04.2012.,
 - iznos 235,82 EUR od 16.05.2012.,
 - iznos 147,68 EUR od 16.06.2012.,
 - iznos 235,06 EUR od 14.07.2012.,
 - iznos 131,97 EUR od 15.08.2012.,
 - iznos 124,68 EUR od 15.09.2012.,
 - iznos 126,06 EUR od 16.10.2012.,
 - iznos 131,85 EUR od 16.11.2012.,
 - iznos 128,30 EUR od 15.12.2012.,
 - iznos 132,05 EUR od 16.01.2013.,
 - iznos 126,47 EUR od 16.02.2013.,
 - iznos 125,55 EUR od 16.03.2013.,
 - iznos 131,18 EUR od 17.04.2013.,
 - iznos 169,11 EUR od 16.05.2013.,
 - iznos 76,30 EUR od 15.06.2013.,
 - iznos 126,39 EUR od 16.07.2013.,
 - iznos 129,29 EUR od 15.08.2013.,
 - iznos 135,92 EUR od 14.09.2013.,
 - iznos 137,26 EUR od 16.10.2013.,
 - iznos 135,93 EUR od 16.11.2013.,
 - iznos 137,26 EUR od 14.12.2013.,
 - iznos 135,93 EUR od 16.01.2014.,
 - iznos 66,91 EUR od 15.02.2014.,
 - iznos 68,24 EUR od 15.03.2014.,
 - iznos 69,56 EUR od 16.04.2014.,
 - iznos 69,57 EUR od 16.05.2014.,
 - iznos 38,07 EUR od 16.07.2014.,
 - iznos 68,64 EUR od 15.08.2014.,
 - iznos 69,57 EUR od 16.09.2014.,
 - iznos 72,22 EUR od 16.10.2014.,
 - iznos 74,05 EUR od 15.11.2014.,
 - iznos 73,01 EUR od 16.12.2014.,
 - iznos 73,01 EUR od 16.01.2015.,
 - iznos 73,55 EUR od 14.02.2015.,
 - iznos 73,55 EUR od 14.03.2015.,
 - iznos 72,76 EUR od 16.04.2015.,
- sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.136,22 EUR, s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 28. svibnja 2026. do isplate u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka

za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 11. lipnja 2019. podnio ovome sudu tužbu radi utvrđenja ništetnosti i isplate iznosa od 56.434,80 kn protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d.. U tužbi je naveo da je kao korisnik kredita s tuženikom 15.5.2006. zaključio Ugovor o kreditu broj 9011328987, a koji Ugovor o kreditu je solemniziran po javnom bilježniku Melaniji Dujčić iz Varaždina, pod brojem OU-500/06-1 od 16.5.2006. Tuženik mu je odobrio i isplatio kredit u iznosu od 86.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važećeg na dan korištenja kredita. Nadalje je s tuženikom 11.12.2015. zaključio Dodatak Ugovora o kreditu broj 9011328987, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Tvrdi da provedena konverzija kredita sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju iz 2015. nije od utjecaja na nišetne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu broj 9011328987 od 15.5.2006. i to nišetne odredbe o promjenjivosti kamatne stope sukladno odluci tuženika te nišetnoj ugovornoj odredbi po kojoj je glavnica i kamata vezana uz valutu CHF. Naveo je da je odredbom čl.236. Zakona o obveznim odnosima propisano da nišetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok nišetnosti naknadno nestane. Istaknuo je da sklopljenim Dodatkom Ugovora o konverziji nije nestao uzrok nišetnosti, budući da učinkom konverzije nije naknađen iznos oštećenja zbog nišetnosti temeljem nepoštenih ugovornih odredaba za valutnu klauzulu u CHF i zbog jednostrano promjenjive kamatne stope, već je i u konverziji tuženik koristio nepoštene i jednostrano promjenjive kamatne stope iz usporednih EUR kredita, nije obračunao zakonsku zateznu kamatu, te nije izvršio isplatu tužitelju na koju ima pravo zbog više plaćenog tuženiku. Pozvao se na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12.2.2019. Naveo je da je u čl.4. Ugovora o kreditu broj 9011328987 od 15.5.2006. na dan sklapanja, bila ugovorena kamatna stopa od 4,35% godišnje, promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana. U članku 7. Ugovora o kreditu bila je ugovorena otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaća. Za slučaj izmjene kamatne stope iz točke 4. bilo je ugovoreno da korisnik kredita pristaje da banka poviši ili snizi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete, a o izmijenjenim iznosu anuiteta da će banka pisano obavijestiti korisnika kredita. Tvrdi da su odredbe čl.4. Ugovora o kreditu broj 9011328987 od 15.5.2006. kojom je ugovorena promjenjivost kamatne stope temeljem odluke o kamatnim stopama banke kao i vezanost uz valutnu klauzulu u čl.7. i promjenjivosti kamatne stope iz čl.7. u vezi čl.4. temeljem odredbe čl.322. Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO) nišetne. Naveo je da nišetnost ugovornih odredaba proizlazi zbog protivnosti prisilnim propisima i to odredbi čl.84. i 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Tvrdi da ugovorne odredbe i o predmetu ugovora i o cijeni nisu bile ni lako uočljive ni lako razumljive, a ni na koji način jasno određene u odnosu na potrošača. Nadalje je naveo da je činjenica promjenjivosti obveze tužitelja kao potrošača u odnosu na kamatu, a koju banka kao tuženik određuje jednostrano, protivna načelu savjesnosti i poštenja, na način kako je to propisano odredbom čl.4.ZOO-a, te da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz

tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Naveo je da povreda načela savjesnosti i poštenja postoji zbog povreda odredbe čl.247. ZOO-a. Pozvao se na odredbe čl.269. ZOO-a i čl. 270. ZOO-a. Naveo je da je tuženik mijenjao visinu kamatne stope sukladno svojoj odluci, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a o promjeni samo je dostavio pisanu obavijest, bez da je za takvu promjenu tražio bilo kakvu suglasnost. Pozvao se na presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. i broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., odnosno naveo je da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. utvrđena ništetnost promjene kamatne stope sukladno odluci banke, a presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, pa je smatrajući da je tuženik svojim postupanjem od nje stekao bez osnove značajan novčani iznos izvršio izračun više plaćenog uz primjenu kamatne stope ugovorene na dan isplate kredita i tečaja CHF na dan isplate kredita, obuhvativši razdoblje od isplate kredita pa do prihvaćanja konverzije, te izračunavši efekt konverzije i isti obračunavši u korist tuženika, utvrdio preplatu u iznosu od 56.434,80 kn. Predložio je da se uzimajući u obzir presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. i broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., te rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12.2.2019. te činjenicu da je tuženik ugovaranjem ništetnih odredaba prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama između tuženika i tužitelja kao potrošača, primjenom odredbi čl.84. i čl.81. Zakona o zaštiti potrošača te odredbe čl. 322. ZOO-a naloži tuženiku da mu isplati iznos od 56.434,80 kn, sa zakonskim zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Istaknuo je da je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu broj 9011328987 kreditni odnos između stranaka izmijenjen, te da je konverzija izvršena upravo sa svrhom i na način da se u obračun uključe sva plaćanja od početka trajanja kredita i to plaćanja preračunata kao da je kredit početno bio u EUR, što uključuje i kamate. Drugim riječima, početni kredit u CHF prestao je postojati u potpunosti nakon što je konvertiran u EUR pa po tom kreditu u CHF ne može više biti nikakvog potraživanja niti zahtjeva. Naveo je da je predmetni Dodatak ugovoru o kreditu sklopljen temeljem Zakona o izmjena i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojim je u čl. 19.e.st.6. propisano slijedeće: „...Ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita ili ne sklopi s vjerovnikom sporazum iz čl. 19.c stavka 1.točke 6. ovog Zakona, otplata kredita nastavlja se prema važećim ugovorenim uvjetima...“. Naveo je da iz navedene odredbe proizlazi zaključak da ako je klijent, kao što je ovdje slučaj, prihvatio konverziju kredita i potpisao Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija, tada isti više ne može postavljati bilo kakav zahtjev u odnosu na ugovorni odnos koji je prestao postojati. Naveo je da je tužbeni zahtjev za isplatu u cijelosti neosnovan jer pozitivnim propisima nije zabranjeno ugovaranje promjenjive kamatne stope te da tužitelj nema interes za podizanje predmetne tužbe, s obzirom da povrede u trenutku podizanje tužbe (više) nema. Naveo je i da se ovdje ne radi o parnici o naknadi štete, već o parnici radi utvrđenja, pa pozivanje tužitelja na utvrđenja suda iz presude VTS-a broj PŽ-7129/13 je pravno irelevantno u smislu odredbi čl.138.a Zakona o zaštiti potrošača i čl.502.c Zakona o parničnom postupku. Naveo je i da je valutna klauzula dopuštena i predviđena odredbama zakona o obveznim odnosima te da Zakon o obveznim odnosima izričito dopušta i promjenjivu kamatnu stopu, odnosno osporio je da bi

ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli bile nišetne. Pozvao se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Gos-1/2019 i usprotivio financijskom vještačenju. Zaključno je naveo da su konkretne kamatne stope određene na temelju ugovorne ovlasti čiji je smisao prilagodba kamatne stope uvjetima na tržištu, pa se ne može smatrati da kamatna stopa nije određiva, da nijedna od primijenjenih kamatnih stopa ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate, da je ugovorna volja stranaka bila ugovaranje promjenjive kamatne stope i ugovaranje kredita s valutnom klauzulom koja je zakonom izričito dopuštena klauzula, da je sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu izvršena konverzija, tj. kreditni odnos između stranaka je izmijenjen pa tužitelj nema osnovu za bilo kakav zahtjev za isplatu budući da je početni kredit u CHF prestao postojati u potpunosti nakon što je konvertiran, te iz razloga što je tužitelju predmetni ukupni iznos preplate utvrđen s osnove preračunatog tečaja, pridruženog preplati s osnove iznosa preplaćenih kamata uračunat prilikom konverzije. Istaknuo je i prigovor zastare, te predložio odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troška.

3. Tužitelj je osporio navode tuženika, a u podnesku od 23. srpnja 2019. je naveo da je njegovo potraživanje utvrđeno temeljem okvirnog izračuna te da je sada napravio cjeloviti izračun potraživanja, te utvrdio da njegovo potraživanje iznosi 54.835,89 kn, te je naveo da sređuje i precizira dio tužbenog zahtjeva za isplatu.

4. Raspravnim rješenjem od 22. veljače 2021. određen je prekid postupka u ovoj pravnoj stvari, te je nastavljen rješenjem poslovni broj P-838/2019-16 od 15. veljače 2023.

5. Tužitelj je podneskom od 25. veljače 2025. (stranica 438-440 spisa) nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja precizirao tužbeni zahtjev za isplatu, odnosno zahtjev za isplatu je uskladio s nalazom i mišljenjem vještaka. Tim podneskom je tužitelj povisio tužbeni zahtjev odnosno zatražio je isplatu iznosa od 7.428,33 EUR, s pripadajućim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose, uz napomenu da je u Republici Hrvatskoj u međuvremenu došlo do uvođenja valute EUR (Zakon o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj - NN broj 57/22 i 88/22).

6. Vezano za preinaku tužbe podneskom od 25. veljače 2025. valja reći da je odredbom čl. 190. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, dalje: ZPP), propisano je da tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Nadalje, odredbom čl. 190. st. 2. ZPP-a koji je dodan čl. 39. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN broj 70/19) i koji se primjenjuje na sve postupke u tijeku propisano je da iznimno od odredbe stavka 1. tog članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Nadalje, odredbom st. 3. tog članka propisano je da je nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Odredbom čl.190.st.4. ZPP-a propisano je da će se smatrati da postoji pristanak tuženika na preinaku tužbe ako se on upusti u raspravljanje o glavnoj stvari po preinačenoj tužbi, a nije se prije toga protivio preinaci. Tuženik se upustio u raspravljanje o glavnoj stvari a prije toga se nije protivio navedenoj preinaci tužbe. Također valja reći i da prema

stajalištu suda tužitelj nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, u dijelu kojim je uskladio tužbeni zahtjev za isplatu s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olda. Navedeno stajalište sud temelji na tome što iz izvoda iz zapisnika sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog u Zagrebu 26. studenog 2021. poslovni broj Su IV-162/2021 proizlazi da je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. U konkretnom slučaju radi se o predmetu po tužbi korisnika kredita u švicarskim francima i tužitelj je preinačio tužbu nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. Nadalje valja reći da iz izvoda iz zapisnika sa druge sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 2/24 održane 27. svibnja 2024. broj Su-IV-123/2024-5 proizlazi da je na toj sjednici zauzeto pravno shvaćanje da se u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl.190. i 191. ZPP-a) zastara prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.

7. Općinski sud u Pazinu u sličnom sporu koji se vodi pod poslovnim brojem P-1413/2019 20. rujna 2019. podnio prijedlog za rješavanje pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava sadržaja: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?". Nakon toga je Vrhovni sud Republike Hrvatske zatražio i od ovoga suda podatak o tome koliko se sličnih sporova vodi pred ovim sudom, a rješenje kojih ovisi o istom pravnom pitanju te je Vrhovni sud Republike Hrvatske na mrežnoj stranici e-oglasna ploča sudova 12. prosinca 2019. objavio rješenje kojim je dopušten prijedlog za rješavanje tog pravnog pitanja. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pravno pitanje na način da sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Nadalje, valja reći da iz obrazloženja navedenog rješenja jasno proizlazi, odnosno Vrhovni sud Republike Hrvatske je naveo da se glede postojanja, odnosno nepostojanja interesa za zahtjeve da se utvrde ništetnima pojedine odredbe ugovora o kreditu vezanih uz CHF, bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima. Dakle, tužitelj ima pravni interes za vođenje ovog postupka.

8. U dokaznom postupku sud je pročitao dokumentaciju u spisu i to: odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. i PŽ-6632/2017-10 od 14.6.2018., te odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2868/2018-2 od 12.2.2019., ugovor o kreditu s potvrdom o solemnizaciji, planove otplate, dopise tuženika tužitelju o promjenama kamatne stope, potvrdu o plaćenim kamatama po namjenom stambenom kreditu, pregled uplata, naloge klijenata, obračunske isprave

za isplaćenu plaću, izračun konverzije kredita na dan 30. rujna 2015., dodatak ugovoru o kreditu broj 9011328987 (sve u kuverti stranica 6 spisa), članke Igora Metelka (stranice 244-254 spisa), plan otplate (stranice 274-279 spisa), knjigovodstvenu karticu (stranice 280-330 spisa). Isto tako sud je izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Vlasti Santo Olda, te saslušao tužitelja, kao stranku.

9. Između stranaka nije bila sporna činjenica da su tuženik Privredna banka Zagreb d.d. i tužitelj Kristijan Sokolić, kao korisnik kredita i založni dužnik 15.5.2006. zaključili predmetni ugovor o kreditu broj 9011328987 kojim se tuženik obvezao tužitelju kao korisniku kredita za izgradnju i dovršenje stambenog objekta, te se korisnik kredita obvezao da će sredstva kredita koristiti za ugovorenu namjenu, a banka zadržava pravo kontroliranja namjenskog korištenja kredita, te mu je stavljeno na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti 86.000,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke na dan korištenja kredita. Način korištenja kredita je bila isplata na račun korisnika kredita za dovršenje stambenog objekta i refinanciranje postojećeg stambenog kredita u Zagrebačkoj banci. Nije bilo sporno da je bilo ugovoreno da je tužitelj na anuitete dužan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,35% godišnje (čl.4. Ugovora o kreditu). Članak 7. Ugovora o kreditu sadrži odredbe o načinu otplate kredita, time da je otplata kredita bila ugovorena na način da je rok otplate kredita 336 mjeseci, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora. Istim člankom je bilo ugovoreno i da u slučaju promjene kamatne stope iz točke 4. Ugovora, korisnik kredita pristaje da Banka povisi ili snizi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete te da će o izmijenjenom iznosu anuiteta Banka pisano obavijestiti Korisnika kredita te da su stranke suglasne da je obavijest Banke dokaz o izmijenjenom iznosu anuiteta. Također nije bilo sporno niti to da su stranke sklopile Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011328987 dana 11.12.2015. temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR. Iz tog Dodatka proizlazi da su ugovorne strane suglasno utvrdile da neotplaćena glavnica na dan 30. rujna 2015. nakon konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR iznosi 45.799,66 EUR plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke. Nadalje proizlazi da su ugovorne strane utvrdile da iznos preplate iznosi 2.045,20 EUR, a koji iznos se sukladno čl. 19.c. st.1. točke 5. preračunava u kune po srednjem tečaju za EUR iz tečajne liste Banke važeće na dan 30. rujna 2015. i iznosi 15.620,22 kn. Nadalje proizlazi da su ugovorne strane utvrdile da je u prijelaznom razdoblju između uplaćenog iznosa i iznosa za uplatu anuiteta u kunama s valutnom klauzulom EUR, utvrđenog novim otplatim planom u iznosu od 36,69 EUR, koja se smatra preplatom tako da je utvrđeno da ukupni iznos preplate iznosi 2.077,89 EUR, što preračunato u kune sukladno Zakonu po srednjem tečaju za EUR iz tečajne liste Banke važeće na dan 30. rujna 2015. iznosi 15.869,88 kn, te da će se navedeni iznos koristiti za budućih dospjelih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji će dospijevati nakon sklapanja tog Dodatka, na način da će se sukcesivno kod plaćanja budućeg anuiteta iznos 50% dospjelog anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenog u novom otplatnom planu iz čl.6. tog Dodatka namirivati preplatom sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi, s tim da za to razdoblje preostalih 50% iznosa dospjelog anuiteta plaća Korisnik kredita. Nadalje proizlazi da su ugovorne strane

suglasno utvrdile da na dan sklapanja tog Dodatka, nakon obračuna učinka konverzije i učinaka nastalih u prijelaznom razdoblju preostali iznos neotplaćene (nedospjele glavnice) prema novom otplatnom planu denominiranom u kunama s valutnom klauzulom u EUR iznosi 45.565,47 EUR, koji iznos se tužitelj, uvećano za kamatu obvezao otplatiti u preostalih 222 mjesečnih anuiteta prema novom otplatnom planu prema kojem mjesečni anuitet iznosi 329,03 EUR, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja.

10. Sporno je između stranaka jesu li ništetne pojedine odredbe Ugovora o kreditu broj 9011328987 od 15.5.2006. i to ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odluci banke o kreditiranju građana i ugovorna odredba o valutnoj klauzuli. Sporno je ima li tužitelj pravni interes za podnošenje ove tužbe, a sve u kontekstu provedene konverzije sukladno ZID ZPK(NN 102/2015), te je li sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu broj 9011328987 tužitelj ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku. Sporno je i je li nastupila zastara utuženog potraživanja, odnosno konačno postavljenog tužbenog zahtjeva za isplatu, kao i pravo na isplatu zakonske zatezne kamate. U bitnome tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva i istaknuo prigovor zastare.

11. Na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki izvedeni dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio konačno precizirani, odnosno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim.

12. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-

4 od 13. lipnja 2014., presuda je potvrđena u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je donio presudu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 14. lipnja 2018. kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su svih 8 banaka koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu. Dakle, presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Valja reći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio odluku poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi. Odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) je bilo propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine

odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima, pri čemu odredba članka 1115. Zakona o obveznim odnosima regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

13. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe se mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi. Navedeno ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Tuženik, zapravo u ovom postupku nije osporavao da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu, već je zapravo tvrdio da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe, a sve u kontekstu provedene konverzije sukladno ZID ZPK (NN 102/2015) te da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu tužitelj ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku.

14. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je došao u banku i jedino je u toj banci bio kreditno sposoban i to za kredit u švicarskim francima, a ne i za kredit u EUR. Kredit je bio stambeni za dovršetak kuće. Nisu mu bili spominjani nikakvi rizici vezani uz valutu CHF, niti na temelju kojih parametara se mijenja kamatna stopa. Rečeno mu je da Švicarska stabilna država, a njemu je kredit trebao. Nije mu spominjan termin valuta utočišta. Rata mu se počela povećavati i planirao je ići u banku pitati o čemu se radi, no imao je kolege na poslu koji su imali isto kredit u švicarskim francima i rečeno im je da su potpisali ugovor i da je to to. Nije ga nitko upozorio da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na CHF. Na upit razumije li pojam valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa, odgovorio je da valutna klauzula znači da je strana valuta, a promjenjiva kamatna stopa da je kamata promjenjiva. Imao je prije kredit u austrijskim šilinzima, no tu mu se nije mijenjala rata. Nije se prolazilo kroz svaki članak ugovora. U vrijeme sklapanja ugovora nije imao nikakav obrt niti trgovačko društvo.

15. Analizirajući iskaz tužitelja valja reći da sud isti prihvaća kao istinit te da iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu broj 9011328987 predstavlja tipski ugovor te da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri informiran o tome što utječe na promjenu ugovorene (promjenjive) redovne kamatne stope, kao i o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, odnosno da tuženik tužitelja prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije informirao o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji

utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a ugovornom odredbom predmetnog ugovora o kreditu je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao i da tuženik tužitelja nije u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima i rizicima vezanim uz valutnu klauzulu kojom je glavnica kredita vezana uz švicarski franak kao i odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi. Isto tako na temelju iskaza tužitelja sud je u konačnici zaključio da je tužitelj sklopio predmetni ugovor o kreditu kao potrošač u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03).

16. Valja reći da tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze. Analizom predmetnog ugovora o kreditu ovaj sud je zaključio da je isti unaprijed formuliran od strane pravnog prednika tuženika i da tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj. Ugovorena ovlast tuženika iz predmetnog ugovora za jednostranu promjenu kamatne stope i primjena od strane kreditora u suprotnosti je sa načelom savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je kao takva nepoštena. Glede jednostrane promjene kamatne stope valja reći i da je time tuženik mijenjao dužni iznos mjesečnih anuiteta tužitelja, a odredbe ugovora kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa su ništetne i za tužitelja je jedina kamatna stopa s kojom je bio upoznat te koja je bila razumljiva i određena, ona kamatna stopa koja se primjenjivala u vrijeme sklapanja ugovora, a koja je iznosila 4,35% godišnje, slijedom čega je tuženik, stekao bez osnove iznose koje je tužitelj platio u anuitetima preko iznosa kamatne stope od 4,35% godišnje, kao i zbog promjene tečaja CHF od onog na dan isplate kredita. Dakle, analizom predmetnog Ugovora o kreditu sud je zaključio da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1402/2012 od 4.srpnja 2013. utvrđene ništetnim, a imajući u vidu da se ista odnosi i na tuženika ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz čl. 323. st. 1. u vezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

17. U vrijeme podnošenja ove tužbe 11. lipnja 2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a.

ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

18. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. točka 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

19. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

- učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

20. Iz Dodatka Ugovoru o kreditu broj 9011328987 od 11.12.2015. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te da su mijenjale valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o raspolaganju preplatom. Taj Dodatak nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15). U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZID ZPK ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO-a o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. Međutim Vrhovni sud apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK, odnosno Novele. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te

zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

21. Točno je da je tužitelj kao korisnik kredita mogao odbiti konverziju koju mu je banka prethodno bila dužna ponuditi. Tužitelj u konačnici ne osporava da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan. Sklapanje Dodatka Ugovoru o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Dodatkom rješava pitanje ništetnosti utuženih dviju odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011328987 i utvrdile iznos preplate, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razlika između plaćenih ugovornih kamata na temelju utvrđene nišetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i onoj početno ugovorenoj kao niti razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih anuiteta kredita. Jednako i prema odredbi čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona. Tu valja reći i da je predmet Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN broj 102/2015) bila konverzija, a ne restitucija, te da zakonodavac nije potpisao da potrošači konverzijom CHF kredita trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

22. Na okolnost utvrđivanja visine potraživanja tužitelja sud je izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Vlasti Santo-Olda i naložio vještakinji da se očituje na okolnost utvrđivanja visine iznosa koliko je tužitelj platio više tuženiku zbog promjene kamatne stope u odnosu na prvotno ugovorenu i zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita i to sve u periodu od sklapanja ugovora o kreditu do 30. rujna 2015. uz uračunavanje preplate iz konverzije, pravilnim obračunom po Zakonu o obveznim odnosima zatvaranjem prvo zateznih kamata, kao i na okolnost visine kamata na iznos preplate utvrđen konverzijom od dana preplate do 30. rujna 2015.

23. Iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olda proizlazi da je nalaz i mišljenje izrađen na osnovi dokumentacije u spisu. Prikazala je promjene kamatnih stopa po kreditu broj 9011328987, odnosno da je od 12.5.2006. stopi bila 4,35% a iznos anuiteta 443,12 CHF, od 1.8.2007. kamatna stopa od 5,35% a iznos anuiteta 492,63 CHF, od 1.2.2008. kamatna stopa 6,10%, a iznos anuiteta 530,91 CHF, od 1.11.2010. kamatna stopa 5,75%, a iznos anuiteta 514,21 CHF, od 1.5.2011. kamatna stopa 5,50%, a iznos anuiteta 502,62 CHF, od 1.8.2011. kamatna stopa 5,25%, a iznos anuiteta 491,27 CHF, od 1.4.2014. kamatna stopa 3,23 %, a iznos anuiteta 411,53 CHF. Nadalje iz nalaza i mišljenja proizlazi da izračun preplate s osnova promjene kamatnih stopa izrađen na način da su od iznosa iz otplatnog plana uz primjenu kamatnih stopa odbijeni iznosi iz otplatnog plana uz kamatnu stopu od 4,35% godišnje, te je na tu razliku primijenjen tečaj na dan isplate kredita. Nadalje iz nalaza i mišljenja proizlazi da je razlika između anuiteta po Ugovoru o kreditu broj 9011328987 i anuiteta po promjenama kamatne stope za razdoblje od 30.6.2006. do 30.9.2015. ukupno iznose 4.532,13 CHF, odnosno preračunato po tečaju korištenja 1 CHF = 4,684627 kn, ukupno 21.231,34 kn. Tužitelju je isplaćen kredit 19.5.2006. po

tečaju 1 CHF = 4,684627 kn. Vještakinja je u nalazu i mišljenju navela da je tijekom otplate kredita tužitelj s osnova promjene tečaja CHF ukupno više platio 49.835,25 kn i to u razdoblju kada je tečaj CHF na dan uplate bio viši od tečaja na dan isplate kredita 71.711,79 kn i manje platio kada je bio niži, ili uplatu nije izvršio 21.876,54 kn. Nadalje proizlazi da je tužitelj više platio s osnova kamatnih stopa 21.231,34 kn, s osnova promjene tečaja 49.835,25 kn, dakle ukupno 71.066,59 kn, a ukoliko se od tog iznosa oduzmu ugovoreni troškovi osiguranja i zatezna kamata, obračunata radi neredovitog plaćanja, ukupna preplata iznosi 64.659,29 kn. Vještakinja je navela da je srednji tečaj tuženika na dan isplate po ugovoru o kreditu 19.5.2006. iznosio 1 CHF = 4,684627 kn, te prvi anuitet iznosi 443,12 CHF x 4,684627 tečaj = 2.075,85 kn, a tužitelj je plaćao manje iznose od iznosa obveza pa je na dug s osnova glavnice obračunata zatezna kamata koja je namirivana iz prve uplate. Isto tako tuženik tereti tužitelja za ugovorene iznose osiguranja, a u poslovnim knjigama tuženika iskazane su obveze zatezne kamate i osiguranja. U nalazu i mišljenju vještakinja je navela da ako se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan isplate po ugovoru o kreditu od 4,35% godišnje i obveze izraze u kunama po srednjem tečaju banke na dan isplate predmetnog ugovora, tužitelj do 30.9.2015. je više platio 64.459,29 kn. Nadalje je vještakinja izračunala dug uz primjenu kamatne stope koja je bila na snazi na dan sklapanja ugovora o kreditu od 4,35% godišnje i preračune obveza po tečaju na dan zaključenja ugovora o kreditu do 30.9.2015., temeljem provedene konverzije kredita iz CHF u kredit sa valutnom klauzulom u EUR. Prema izračunu konverzije na dan 30.9.2015. preplata iznosi 2.045,20 EUR, odnosno 15.869,88 kn. U nastavku je prikazala izračun na iznose preplate od 26.3.2008. do 16.11.2009.-djelomično, i obračunala je zateznu kamatu, te je namirenje zatezne kamate i iznosa preplate zatvorila iz utvrđene preplate iz dodatka Ugovora o kreditu u iznosu od 15.869,88 kn. Navela je da ako se iz preplate utvrđene u izračunu konverzije na dan 30.9.2015. namire više uplaćeni iznosi glavnice od 8.490,50 kn i obračunata kamata na te iznose 7.379,38 kn, prema izračunu, preplaćeni iznosi do 30.9.2015. ukupno iznose 55.968,79 kn. Navedenu preplatu u iznosu od 55.968,79 kn, odnosno 7.428,33 EUR je prikazala po datumima preplate i pojedinačnim mjesečnim iznosima preplate. Po nalogu suda je obračunala i zateznu kamatu na iznose preplate utvrđene u postupku konverzije u iznosu od 2.045,20 EUR od dana preplate do 30.9.2015. i navela da iste iznose 86,76 EUR. Također i navedene zatezne kamate je prikazala po pojedinačnim mjesečnim iznosima.

24. Tužitelj se podneskom od 25. veljače 2025. očitovao na nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje. Naveo je da isti smatra pravilno izrađenim, u skladu sa strukom i postavljenim zadatkom suda. U skladu s nalazom i mišljenjem vještakinje je zatražio je isplatu iznosa od 7.428,33 EUR, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose kako su navedeni u tabeli 12 nalaza i mišljenja, odnosno tabeli sadržanoj u točki 5. zaključka nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje. Tuženik je u podnesku od 23. svibnja 2024. naveo da osporava nalaz i mišljenje jer je baziran na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena fiksna kamatna stopa i fiksna tečaj što nije bila ugovorna volja stranaka, niti to proizlazi iz samog sadržaja predmetnog ugovora o kreditu, te da je vještačenje bilo nepotrebno s obzirom na stavove koje je Vrhovni sud Republike Hrvatske iznio u odluci Gos 1/2019 te da je tužitelj kredit konvertirao.

25. Tužitelj je na raspravi održanoj 14. travnja 2026. izjavio da nema pitanja za vještakinju niti primjedbi na nalaz i ne traži da se ista neposredno ispita. Tuženik je na

istom ročištu također izjavio da nema pitanja za vještakinju i ne traži da se ista neposredno ispita. Istaknuo je da su njegovi prigovori pravne naravi. Slijedom navedenoga stalna sudska vještakinja Vlasta Santo-Olda nije ponovno pozvana na glavnu raspravu.

26. Ocjenjujući nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olda valja reći da je sud isti prihvatio u cijelosti kao objektivan, argumentiran i izrađen u skladu s pravilima struke. Pritom valja naglasiti da je iz detaljne analize nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Vlaste Santo-Olda proizlazi i da je ista uzela u obzir i tzv. negativne razlike. Prigovor tuženika se prvenstveno odnosi na zadatak vještaku, a zadatak vještaku je odredio sud.

27. Kako je sud utvrdio da su ništetne spomenute odredbe Ugovora o kreditu, to takvo utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo. Iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. proizlazi da bez obzira na sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualno prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima, pa je sud zaključio da tužitelji koji su sklopili Dodatak ugovoru o kreditu i nadalje imaju pravo tražiti utvrđenje ništetnih pojedinih odredaba osnovnog ugovora o kreditu, a u konkretnom slučaju u pogledu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, pa slijedom toga i postaviti kondemnatori tužbeni zahtjev. Provedenim vještačenjem po vještakinji Vlasti Santo-Olda, čiji nalaz i mišljenje je sud u cijelosti prihvatio, utvrđeno je da je tužitelj do konverzije, ako se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan sklapanja Ugovora o kreditu od 4,35% godišnje i obveze izrazi u kunama po tečaju na dan korištenja kredita do 30. rujna 2015. više uplatio 64.459,29 kn, pa ako se uzme u obzir preplata priznata u konverziji, odnosno iznos koji je Dodatkom ugovoru o kreditu utvrđen kao iznos preplate u iznosu od 15.869,88 kn, odnosno 2.045,20 EUR, i ako se tim iznosom namire više uplaćeni iznosi glavnice i obračunata kamata na te iznose u iznosu od 7.379,38 kn, preplaćeni iznos je 55.968,79 kn, odnosno 7.428,33 EUR. Slijedom navedenoga sud je obvezao tuženika isplatiti tužitelju zatraženi iznos od 7.428,33 EUR, sa zatraženim zateznim kamatama tekućim od datuma nakon datuma preplate na pojedinačne iznose navedenih u nalazu i mišljenju stalne sudske vještakinje, primjenom odredbe čl. 1111. ZOO i 1115. ZOO koja propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je zahtjev tužitelja za isplatom zatezne kamate od dana nakon dana preplate svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate, a kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja vještakinje, ocijenio osnovanim i to iz razloga što je tuženik, utuženi iznos primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, koje je sam uvrstio u Ugovor o kreditu, dakle bez valjane pravne osnove, zbog čega se ne može smatrati savjesnim stjecateljem preplaćenog iznosa. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

28. U odnosu na prigovor zastare valja reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojim presudama broj: Rev-2245/2017, Rev-3142/2018 i Rev-1404/2018 izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te da zastara

individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, međutim, revidirao je naprijed navedeno shvaćanje donošenjem Zaključka na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020., te navodi da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužitelj poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, to je nakon pravomoćnosti presude P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je djelomično postala pravomoćna 13. lipnja 2014., saznao za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnesena 11. lipnja 2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbina za podnošenje konkretne tužbe. Napominje se i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 27.5.2024. zauzeo pravno shvaćanje da u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Slijedom svega navedenoga, prigovor zastare ocijenjen je neosnovanim u cijelosti, odnosno i u odnosu na preinačeni dio tužbe.

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. i 155. ZPP-a. Naime u konkretnom slučaju je tužitelj je podnio tužbu radi isplate 56.434,80 kn, odnosno 7.490,19 EUR. Podneskom od 22.7.2019., dostavljenim sudu 23.7.2019. je smanjio tužbeni zahtjev na iznos od 54.835,89 kn, odnosno 7.277,97 EUR. Podneskom od 25.2.2025. je konačno precizirao tužbeni zahtjev na način da je povisio tužbeni zahtjev i zatražio isplatu iznosa od 7.428,33 EUR i tužitelj je s konačno postavljenim tužbenim zahtjevom uspio u cijelosti. Stoga je sud odlučio da je tuženik dužan tužitelju nadoknaditi sve troškove koji su bili potrebni za vođenje ove parnice. Sud je priznao tužitelju kao potrebne za vođenje parnice zatražene troškove koji se odnose na troškove zastupanja po punomoćnicima odvjetnicima i to za sastav tužbe 250,00 EUR, sukladno tbr. 7.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23 dalje: Tarifa), u vezi s tbr. 46. i 54. Tarife, a imajući u vidu vrijednost predmeta spora. Za sastav podneska od 22.7.2019., podneska od 9.2.2021. kojim se tužitelj očitovao na odgovor na tužbu, te obrazloženog podneska od 7.3.2023., kao i podneska od 25.2.2025., kojim se tužitelj očitovao na nalaz i mišljenje vještaka, sud je tužitelju priznao trošak u iznosu od 250,00 EUR, za svaki, sukladno tbr.8.t.1. Tarife, u vezi s tbr. 46. i 54. Tarife. Sud tužitelju na teret protivne stranke nije priznao zatraženi trošak sastava drugog podneska od 25.2.2025. kao niti trošak sastava podneska od 26.3.2025. Naime prema stajalištu suda tužitelj je sve navedeno u podnescima od 25.2.2025. mogao navesti u jednom podnesku, a u podnesku od 26.3.2025. tužitelj zapravo ponavlja dosadašnje navode. Naglašava se da je sud prilikom odlučivanja o zahtjevu za naknadom troškova postupka imao u vidu odredbu čl. 155. ZPP-a iz koje

proizlazi da sud o tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, osobito vodeći računa o pravilima ZPP-a koja za pripremanje glavne rasprave određuju upućivanje podnesaka i jedno pripremno ročište te jedno ročište za glavnu raspravu. Sud je tužitelju priznao trošak zastupanja na ročištima održanim 22.2.2021. i 14.4.2026., u iznosu od 250,00 EUR, za svako, sukladno tbr.9.t.1. Tarife, u vezi s tbr. 46. i 54. Tarife. Dakle, za zastupanje po punomoćnicima odvjetnicima tužitelju je priznato ukupno 1.750,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak vještačenja u iznosu od 265,45 EUR. Tužitelju je priznat i trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u zatraženom iznosu od 120,77 EUR. Dakle, zahtjev tužitelja za naknadom troškova postupka je ocijenjen osnovanim za iznos od 2.136,22 EUR, te je tuženik dužan parnične troškove u tom iznosu nadoknaditi tužitelju sa zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja (čl.151.st.3. ZPP-a.).

30. Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

U Varaždinu 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana izjaviti žalbu, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila ili od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pismeno ovome sudu u 3 primjerka, odnosno sukladno odredbi čl.106.a st.5. ZPP-a, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljici po punomoćnicima iz ZOU Marijan Fosin i Božica Petak Vujec, odvjetnicima u Varaždinu
2. Tuženiku po punomoćnicima iz OD Leko & partneri, odvjetnicima u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30888-b9083**

Kontrolni broj: **02e2e-52121-a0c5d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.